

Den angelsaksiske krøniken ble opprinnelig samlet som den vestsaksiske reaksjon på vikingenes invasjon år 892 e.Kr. (Sawyer 1971 16, 19). Dette har dominert synet på vikingene, fordi det ikke finnes tilsvarende kilder fra andre deler av England. Bare små bruddstykker fra annet hold er bevart som tillegg i yngre versjoner av den angelsaksiske krøniken eller i samleverk fra 11- og 1200-tallet (EHD 3-4). Historia de Sancto Cuthberto (EHD 6) forteller om hvordan den hellige Cuthbert i Northumberland på 900-tallet beskytter fedrenearven mot vikingene. Her går det fram at forholdene mellom engelskmennene og nordboerne ikke var så fiendtlige som de vestsaksiske kildene framstiller det. Fra den siste fasen av vikingetoktene under kong Ethelreds tid, finnes det flere skriftlige kilder med harde angrep på, og urettferdige fordømmelser av, kongen (Keynes 1978). Irlendernes krønike om krig mot fremmede inntrengere, "Cogadh Gaedhel re Gallaibh" er skrevet på 1100-tallet (Todd 1867). Den forteller om vikingetoktene på 8- og 900-tallet. "Annals of Ulster" inneholder mange pålitelige originaltekster, selv om de er skrevet på 1400-tallet (O. Maille 1910). Det er derfor lettere å studere vikingenes historie på 8- og 900-tallet her enn i noen annen del av De Britiske Øyer.

Vår kunnskap om vikingene og deres verden er hovedsaklig å finne i kristne skriftlige kilder, de eldste skrevet av folk som vikingene kom i kontakt med (røvet), mens senere skrifter er forfattet av nordboerne selv etter at de var kristnet. Det tidligste nordiske er Islendingabók, skrevet av Are Thorgilson mellom årene 1125 og 1132. Are var kanskje også delaktig i sammenstillingen av den første versjonen av Landnámabók, som trolig er fra samme tid. I følge Landnámabók (1900 103), skulle ingen få ta seg mer land enn han kunne fare omkring med ild på en dag med skipsmanskapet sitt; "at fara eldi um landnám sitt". Den første ilden skulle tendes ved soloppgang, og den skulle brenne til sola gikk ned. Videre skulle nye bål tennes, så en kunne se den neste røken fra den forrige, som markering av det ønskede landområdet. Arkeologiske undersøkelser har vist at flere

opprinnelige gardar på Island var fraflyttet allerede på 1000-tallet (Thórarinnsson 1976). Utgravningene i Thjórsárdalur har påvist at garden var forlatt før Heklas utbrudd i år 1104 (Eldjárn 1961). Det er trolig at islandske nybyggere forsøkte å gjenskape den bebyggelsen og de sosiale anordninger de var vant til fra hjemlandet. Det islandske samfunnet besto av høvdinger, gøder, og deres storfamilier. Noen av gardene nevnes spesielt for sine verdifulle beitemarker. Senere versjoner av Landnámabók viser at noen gardar ble større og andre minket utover 11- og 1200-tallet (Rafnsson 1974 166-181).